

Biblioteka

POZITIVNE MISLI ZA SVAKI DAN

Naziv originala:
Men and Systems
James Allen

Za izdanje na srpskom jeziku © Edicija, Beograd 2021.

IZDAVAČ
Edicija
Dunavski kej 8, Beograd

ZA IZDAVAČA
Lazar Vuk Bokan

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK
Lazar Vuk Bokan

PREVODILAC
Jovana Živanović

LEKTURA I KOREKTURA
Edicija

DIZAJN KORICA
Edicija

ŠTAMPA
Tukan-Print, Beograd

TIRAŽ
500 primeraka

Plasman
+381/64-521-521-0
klubcitalaca@edicija.rs
www.edicija.rs

ISBN 978-86-81962-19-0

Godina izdanja
2021.

LJUDI I SYSTEMI

DŽEJMS ALEN

 EDICIJA

SADRŽAJ

PREDGOVOR	7
UVOD	17
1. LJUDI I SISTEMI NJIHOVA KORELACIJA I KOMBINOVANI REZULTATI.....	23
2. RAD, NADOKNADA I BLAGOSTANJE	31
3. OPSTANAK NAJPRILAGODLJIVIJIH KAO BOŽANSKI ZAKON	39
4. PRAVDA U ZLU.....	47
5. PRAVDA I LJUBAV	55
6. SAMOZAŠTITA: ŽIVOTINJSKA, LJUDSKA I BOŽANSKA	59
7. AVIJACIJA I NOVA SVEST	67
8. NOVA HRABROST	73

PREDGOVOR

JOŠ JEDAN OSVRT NA SREĆU

„Imala je tu neodredivu lepotu
koja dolazi od sreće, entuzijazma, uspeha –
lepotu koja nije ništa više ili manje od harmonije
temperamenta i okolnosti.“

– Flober, opisujući gospođu Bovari

Svi smo iskusili trenutke istinske sreće, kada je nas i svet obuzeo neki divni, ludi zanos ljupkosti, radosti, važnosti i opijenosti životom. Međutim, uvek očekujemo da su ovi trenuci prolazni, da će ih prerano zameniti ono što nazivamo „stvarnim svetom“, pod kojim mislimo na svet iskušenja i nevolja, svakodnevnog i sitničavog – ukratko, sveta koji nas „svakodnevno melje“.

Tešimo se tako što ubeđujemo sebe da mora postojati i tuga da bi postojala sreća, da bi bilo radosti – mora postojati i žalost. Kažemo da nakon dve nesreće uvek sledi i treća. Tada se tešimo i podsećamo sebe i jedni druge da, ipak, „posle kiše uvek dolazi sunce“.

Ali, zašto nakon dve *srećne* okolnosti ne može doći i treća?

Da li sreća uvek mora da bude nešto što unapred planiramo – čekamo da se pojavi nakon tog uvek očekivanog kišnog dana? Ako je moguće živeti u svetu sreće i lepote pet, deset, pa čak i dvadeset minuta, zar nije moguće produžiti vreme – uvek živeti u takvom svetu?

Tražimo ono što smatramo čarobnim svetom sreće, ali većina nas ga traži na isti način kao i dečak u sledećoj priči:

Jedan jadni dečakić, kako tvrdi ova stara priča, nekada je živeo u maloj, trošnoj kući na vrhu brda. Bio je sanjar i svake večeri pred zalazak sunca sedeo bi na svom pragu, gledajući u dolinu, fasciniran prelepom kućom u daljini, na čijim su se prozorima sunčevi zraci pred zalazak prelamali zlatnim sjajem.

Pogled na kuću u dolini uvek ga je ispunjavao osećajem čežnje. „Kako je jadna i bedna moja koliba“, uzdahnuo bi. „Kad bih samo bio srećan da mogu da živim u toj prelepoj kući sa zlatnim prozorima.“ Jedne večeri, kada mu se učinilo da su zlatni prozori čudesniji nego ikad, dečak je odlučio da narednog dana poseti lepu kuću. Sutradan rano ujutro krenuo je ka njoj. Put je

bio prašnjav i sunce je pržilo, ali mali putnik se vukao sve dalje i dalje i kako se vreme zalaska sunca približavalo, našao se na krajnjoj strani doline. Međutim, ono što je gledao bila je samo stara, srušena štala! A divni prozori? Uopšte nisu bili zlatni, već samo od običnog stakla. A i prljavi i slomljeni, takođe. Šta je bilo sa prelepom kućom koju je video sa svog vrha brda?

Umoran i žedan, dečaćić se bacio na zemlju i gorko zajecao. Konačno, kada je podigao glavu i bacio pogled na drugu stranu doline, kroz suze je ugledao svoju kućicu na vrhu brda. I gle, njegovi prozori plamteli su zlatnim sjajem!

Kako smo slični ovom dečaćiću! Uvek nas mami kuća koja je daleko. Lepota i slava života uvek su daleko od nas, na nekom drugom mestu i u neko drugo vreme, svuda osim tu gde smo i u onome što radimo. Očekujemo da ćemo u nekom trenutku u budućnosti ući u svoju lepu kuću sa zlatnim prozorima. Pomoću neke magije, novca ili onoga što novac može da kupi, naći ćemo sreću.

Ali, taj pojam sreće je fatamorgana i nijedno ljudsko biće nikada nije shvatilo – niti *može* ikada da shvati – tu primamljivu fatamorganu koja nas uvek mami iz daljine.

Ipak, nažalost, nastavljamo da se trudimo. Izgleda da smo obuzeti neispunjenom čežnjom koju čitav život

pokušavamo da ispunimo. Veoma smo razočarani onim što nam je život dao. Nismo pronašli budućnost koju smo očekivali. Kada dođemo u one godine za koje smo u mladosti zamišljali kao one koje su oslobođene brige i strepnje, da zadovoljavaju naše težnje, otkrivamo da su naši životi sasvim obični, vrlo pitomi, uobičajeni i vrlo često daleko od sreće. Naša vizija, koja se izdaleka činila tako lepom, povukla se kad smo stigli do mesta sa kog nas je mamila, a onda je krenula da nas mami sa još veće udaljenosti.

I tako večnu sreću nazivamo iluzijom, fantazijom, maštanjem, a u međuvremenu retko ko od nas je zadovoljan onim što ima. Vazda tražimo neku veliku stvar koja će nas usrećiti – bogatstvo, neku veliku priliku, nejasnu stvar koju obično ne možemo ni da opišemo. I šta god da je to što će nas učiniti zaista srećnim, ono je uvek negde u maglovitoj budućnosti. A dok ne stigne, kažemo sa određenom, očiglednom dozom neuspaha, da su ono što imamo „samo male, jednostavne stvari“ i zbog načina na koji to kažemo jasno je da na te „male, jednostavne stvari“ ne računamo.

Stoga zaključujemo da je priroda sreće zasnovana na velikim stvarima koje se mogu kupiti novcem.

Međutim, još uvek nije dokazano da novac kupuje sreću. Koliko je samo pesama napisano koje nam pričaju o tome? Pa ipak, nastavljamo da se guramo i laktamo kroz život, grčevito se boreći da se domognemo stvari za koje verujemo da će nas učiniti